

El PP es fa amb la [segona posició](#) per primera vegada a Catalunya. CIU s'afona i ERC baixa. Són "les europees", val, "això que fan allà lluny, a Brusel·les", però el tema és greu. Pense que potser no és tan greu com l'abstenció, però resulta, en qualsevol cas, molt preocupant. No solament perquè el vot als partits nacionals catalans estiga patint una grip contundent, amb febra i mocs, sinó també, i sobretot, per la salut de ferro que ha tornat a exhibir el bipartidisme espanyol, que fa de la pluralitat una utopia i de la democràcia una partida de ping-pong. Salvant les distàncies entre Lerma i Maragall, entre el PSPV i el PSC, entre el País Valencià i el Principat (que no són poques!), vull recordar que ací, després de molts anys de [sociolermisme](#) (molts i massa), els valencians en portem quasi deu de [dreta](#) espanyola, i això que el PP ocupava, abans, "la segona posició".